

Од далечнините модри се веат
на сонцето златните далги,
од далечнините модри се леат
на утринта росните влаги.
Под долги, меки ширини рамни
магла се танка крева
и по селата мали - заспали
шумоли скришно врева.
Шумоли - в срце тага налева
за црноземните робја,
шумоли скришно за мртви поља
за села и градови - гробја.
Ех, тија долги ширини рамни!
Ех, таја мака пуста!
Мртви и темни сурови гламњи
скршена гранка маслинка!
По тија пот се човечка дими
и снага крвава цвили,
по тија радост никого нема
а сонце радосно има!
Но тија росни утрини пресни
копнат во гради и тлеат.
Копнат и како бура пеат
и како огин палат.

Кочо Рацин